

DECYZJA

Prezesa Narodowego Banku Polskiego

nr 17/2025

z dnia 22 sierpnia 2025 r.

Na podstawie art. 16 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 902, t.j.), dalej „u.d.i.p.”, po rozpatrzeniu wniosku Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska o udostępnienie informacji publicznej w postaci listy podmiotów, które otrzymały od Narodowego Banku Polskiego dofinansowanie w latach 2018 i 2019, wraz ze wskazaniem: 1) Pełnej nazwy podmiotu, który otrzymał dofinansowanie. 2) Celu, na jakie środki dofinansowanie zostało przyznane. 3) Wysokości przyznanego dofinansowania,

odmawiam

udostępnienia informacji publicznej.

UZASADNIENIE

W dniu 25 lipca 2025 r. Stowarzyszenie Sieć Obywatelska Watchdog Polska (dalej „Strona”) wystąpiło do Narodowego Banku Polskiego (dalej „NBP” albo „Organ”), za pośrednictwem platformy ePUAP, z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej w postaci: „listy podmiotów, które otrzymały od Narodowego Banku Polskiego dofinansowanie w latach 2018 i 2019. Dla każdego z przyznanых dofinansowań wnosimy o wskazanie: 1) Pełnej nazwy podmiotu, który otrzymał dofinansowanie. 2) Celu, na jakie środki dofinansowanie zostało przyznane. 3) Wysokości przyznanego dofinansowania.”.

Po dokonaniu analizy wnioskowanych informacji, pismem z dnia 31 lipca 2025 r., l.dz. DG.ZR.054.0057.2025.BU, Organ poinformował Stronę, że ww. informacje mają charakter informacji publicznej przetworzonej oraz wezwał Stronę do wykazania szczególnie istotnego interesu publicznego w ich pozyskaniu – w terminie 14 dni od daty

doręczenia ww. pisma. Jednocześnie, zgodnie z art. 13 ust. 2 u.d.i.p., Organ poinformował Stronę, że z uwagi na konieczność przeanalizowania stanowiska Strony co do przesłanki szczególnie istotnego interesu publicznego oraz dokonania badania istnienia tej przesłanki przez Organ we własnym zakresie, wniosek zostanie rozpatrzony w terminie do dnia 10 września 2025 r.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie, w piśmie z dnia 7 sierpnia 2025 r., przekazanym za pośrednictwem platformy ePUAP, Strona zakwestionowała kwalifikowanie żądanych informacji jako informacji publicznej przetworzonej, a także podniosła, że celem jej wniosku jest „umożliwienie obywatelom i obywatelkom poznania, w jaki sposób NBP rozdysponował środki publicznej w formie dofinansowań w latach 2018 i 2019”. Zdaniem Strony, taka wiedza służy przejrzystości działań instytucji publicznych i umożliwia społeczną kontrolę ich działalności, co stanowi element szczególnie istotnego interesu publicznego w rozumieniu u.d.i.p.

W toku przeprowadzonego postępowania w sprawie wniosku Strony Organ stwierdził, co następuje:

Organ nie posiada zestawienia informacji obejmującego informacje wnioskowane przez Stronę. W celu wytworzenia takiego zestawienia niezbędne byłoby wykonanie czynności prowadzących do uzyskania informacji w nowej formie i treści, jaką Organ dotychczas nie dysponował.

Informacje o umowach zawieranych przez Organ, w tym umowach o dofinansowanie, ewidencjonowane są w rejestrze umów prowadzonym przez Organ wyłącznie w systemie informatycznym (dalej „Rejestr”). Całość informacji o umowach jest zarządzana za pomocą dedykowanych, elektronicznych narzędzi ewidencyjnych (w tym Elektronicznego Obiegu Dokumentów przeznaczonego m. in. do obsługi Rejestru), do których poszczególne komórki organizacyjne NBP (departamenty i oddziały okręgowe) wprowadzają informacje o umowach, których pozostają gestorami. Aktualnie, zgodnie ze stanem faktycznym, Organ nie ma możliwości wygenerowania – na podstawie danych wprowadzonych do systemu informatycznego obsługującego Rejestr – raportu zawierającego listę podmiotów, które otrzymały dofinansowanie we wskazanym przez Stronę okresie, wraz z wysokością dofinansowania dla każdego podmiotu oraz celem dofinansowania, ponieważ nie jest możliwe wyodrębnienie, w sposób prosty, ww. informacji z systemu.

Przygotowanie listy podmiotów, które otrzymały dofinansowanie z NBP w latach 2018 i 2019, zawierającej dane wskazane we wniosku Strony o udostępnienie informacji publicznej, wymagałoby, w szczególności, podjęcia przez Organ następujących czynności:

1. wydrukowania przez departament odpowiedzialny za prowadzenie Rejestru zestawienia wszystkich umów oznaczonych w Rejestrze jako umowy

- o dofinansowanie zawartych przez NBP w okresie wskazanym we wniosku Strony, jak również w latach wcześniejszych, ze względu na konieczność identyfikacji umów, które mogły zostać zawarte przed 2018 rokiem, ale ich realizacja (przekazanie dofinansowania) mogła mieć miejsce w latach 2018-2019;
2. przygotowanie zestawień w podziale na departament/oddział okręgowy odpowiedzialny za daną umowę;
  3. przekazania przygotowanych zestawień do departamentu/oddziałów okręgowych odpowiedzialnych za zawarcie i realizację umów w celu ich weryfikacji w szczególności pod kątem:
    - a) identyfikacji umów zawartych przez dany departament/oddział okręgowy. W przypadku identyfikacji umowy niebędącej w gestii tego departamentu/oddziału okręgowego, konieczne będzie przesłanie tej informacji do gestora Rejestru, który będzie musiał dokonać weryfikacji i prawidłowo wskazać „właściciela” umowy,
    - b) weryfikacji, czy do ww. umów na dofinansowanie nie zostały zawarte aneksy zmieniające np. wartość lub cel dofinansowania, a także ewentualnie wydłużające okres przekazywania poszczególnych transz dofinansowania,
    - c) zgodności danych zawartych w zestawieniu z przechowywanymi w departamencie i oddziałach okręgowych oryginałami umów wraz z aneksami. Weryfikacja taka jest niezbędna ze względu na mający miejsce w 2018 r. „upgrade” systemu informatycznego, w którym rejestrowane i przechowywane są umowy. W przypadku identyfikacji umowy nieujętej w zestawieniu (tj. niezarejestrowanej w Rejestrze) albo ujętej z błędnymi danymi, tj. np. z nieprawidłową wartością lub niewłaściwym opisem wskazującym na cel dofinansowania, wystąpi konieczność zaewidencjonowania tej umowy w Rejestrze i dopisania nowej pozycji w zestawieniu albo skorygowania danych w Rejestrze,
    - d) weryfikacji, czy informacje wprowadzone do Rejestru zgodnie z odpowiedzialnością i kompetencjami departamentu/oddziałów okręgowych oraz ich poszczególnych pracowników (m.in. dane dotyczące kontrahenta) są wprowadzone prawidłowo – zgodnie ze stanem faktycznym;
    - e) wskazania w otrzymanym zestawieniu umów, które zostały niepoprawnie zarejestrowane jako umowy o dofinansowanie;
  4. przekazania przez departament oraz oddziały okręgowe wyników powyższej analizy do departamentu odpowiedzialnego za prowadzenie Rejestru;
  5. utworzenie przez departament odpowiedzialny za prowadzenie Rejestru zbiorczego zestawienia umów;
  6. wygenerowania z ewidencji księgowej zestawień dotyczących dokumentów księgowych ujętych na kombinacji klucza księgowego, na której ujmowane są koszty ponoszone na dofinansowania w latach 2018 i 2019 oraz w roku 2017 ze względu na możliwość realizacji płatności w roku 2018;

7. weryfikacji wygenerowanego zestawienia pod kątem wykluczenia księgowoń nie dotyczących dofinansowań, ze względu na ujmowanie na tej samej kombinacji klucza księgowego także innych kosztów dotyczących m.in. działalności edukacyjnej NBP;
8. porównania ww. dwóch zestawień, tj. umów oraz księgowoń, w celu identyfikacji umów, które w danym okresie zostały zrealizowane;
9. weryfikacji wyodrębnionych zgodnie z powyższymi czynnościami umów pod kątem zawartych w nich harmonogramów płatności;
10. weryfikacji harmonogramów płatności z datą faktycznego przekazania środków finansowych w okresie wskazanym przez Stronę;
11. sporządzenia zestawień płatności do umów w podziale na poszczególne departamenty/oddziały okręgowe;
12. przekazania powyższych zestawień do departamentu merytorycznego oraz oddziałów okręgowych NBP w celu ich weryfikacji;
13. weryfikacji przez departament merytoryczny oraz oddziały okręgowe NBP otrzymanych zestawień w celu potwierdzenia informacji nt. przekazanych kwot dofinansowań, w tym uwzględnienia ewentualnych zwrotów dofinansowań;
14. przekazania wyników powyższej weryfikacji do gestora Rejestru;
15. sporządzenia listy podmiotów, które w latach 2018-2019 otrzymały dofinansowania wraz z informacją o kwocie i celu dofinansowania.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że informacja publiczna wnioskowana przez Stronę nie istnieje w Organie w żądanej postaci. Organ posiada wprawdzie dokumenty, które stanowią źródło tej informacji, a także zbiór danych na temat wszystkich zawartych umów oraz przekazanych dofinansowań, jednak zadośćuczynienie wnioskowi Strony wymagałoby podjęcia przez Organ wielu czynności, w szczególności wyszukania, wyselekcjonowania oraz przeanalizowania, w celu pozyskania poszczególnych informacji cząstkowych, umożliwiających sporządzenie zestawienia żądanych informacji.

W Rejestrze zaewidencjonowanych jest 630 umów zawartych w latach 2017-2019, które mogą być umowami o dofinansowanie. Przeprowadzenie opisanych powyżej czynności byłoby bardzo czasochłonne i wymagałoby poniesienia przez NBP kosztów związanych z koniecznością udziału w tych czynnościach dużej liczby pracowników. W ocenie Organu, proces wytworzenia informacji wnioskowanych przez Stronę na podstawie informacji zaewidencjonowanych w Rejestrze oraz w ewidencji księgowej wymaga zaangażowania zasobów ludzkich w szacowanej liczbie ok. 20 osób.

Należy przy tym mieć na uwadze, że ze względu na stosowaną przez Organ zasadę dostępu do wiedzy uzasadnionej, analizy poszczególnych umów powinni dokonywać wyłącznie ci pracownicy Organu, którzy mają do nich stały dostęp, co może zakłócić realizację ich bieżących obowiązków. W związku z powyższym, w celu zapewnienia prawidłowego wykonywania ustawowych zadań NBP, konieczne byłoby zaangażowanie

dodatkowych, zewnętrznych środków osobowych, co skutkowałoby zwiększeniem kosztów wynagrodzeń. Ponadto, wiązałoby się to z koniecznością przyuczenia nowych pracowników do wykonywania zadań należących do podstawowych kompetencji Organu. Działanie takie rodzi wysokie ryzyko operacyjne, tj. m.in. ryzyko:

- kadrowe – związane z możliwością popełniania błędów przez nowo zatrudnionych pracowników,
- reputacyjne – związane z możliwością przedostania się niepożądanych informacji poza NBP,
- finansowe – związane z możliwością poniesienia ewentualnych kosztów związanych np. z błędami ludzkimi.

Realizacja czynności wskazanych powyżej może zakłócić normalny tok funkcjonowania Organu i doprowadzić do sytuacji, w której działania NBP będą się koncentrować na podejmowaniu czynności związanych z udostępnianiem informacji publicznej a nie czynności, które powinny być podejmowane w ramach ustawowych kompetencji przypisanych bankowi centralnemu.

W tym stanie rzeczy Organ stwierdził, że opisane powyżej działania, mające na celu wytworzenie informacji żądanych przez Stronę, mają charakter przetworzenia w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 3 u.d.i.p. Takie stanowisko Organu znajduje uzasadnienie w orzecznictwie sądów administracyjnych, którego podsumowania dokonał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 21 października 2016 r. (sygn. akt I OSK 446/15). Uznając, że dotychczasowy dorobek judykatury „daje podstawę do odkodowania swojego rodzaju opisowej definicji tego pojęcia, stanowiącej wynik wykładni art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.”, NSA stwierdził, że informacja publiczna przetworzona to taka informacja publiczna, która:

- w chwili złożenia wniosku w zasadzie nie istnieje w kształcie objętym wnioskiem, a niezbędnym podstawowym warunkiem jej wytworzenia jest przeprowadzenie przez podmiot zobowiązany pewnych czynności analitycznych, organizacyjnych i intelektualnych w oparciu o posiadane informacje proste (por. wyrok NSA z dnia 30 września 2015 r., I OSK 1746/14);
- jest wynikiem ponadstandardowego nakładu pracy podmiotu zobowiązanego wymagającej użycia dodatkowych sił i środków oraz zaangażowania intelektualnego w stosunku do posiadanych przez niego danych i wyodrębniana w związku z żądaniem wnioskodawcy oraz na podstawie kryteriów przez niego wskazanych; jest to zatem informacja przygotowywana „specjalnie” dla wnioskodawcy wedle wskazanych przez niego kryteriów (por. wyrok NSA z dnia 5 kwietnia 2013 r., I OSK 89/13, LEX nr 1368968; por. też wyrok NSA z dnia 17 października 2006 r., I OSK 1347/05, LEX nr 281369) na podstawie pierwotnego zasobu danych (por. wyrok NSA z dnia 12 grudnia 2012 r., I OSK 2149/12; wyrok

- NSA z dnia 5 kwietnia 2013 r., I OSK 89/13; wyrok NSA z dnia 3 października 2014 r., I OSK 747/14);
- jest wynikiem działań wykraczających poza zakres działań mieszczących się w ramach podstawowych kompetencji organu – „przy rozstrzygnięciu tego typu spraw należy mieć na uwadze, iż ograniczenie wprowadzone przepisem art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej w zakresie udzielania informacji publicznej przetworzonej ma zapobiegać sytuacjom, w których działania organu skupiać się będą nie na funkcjonowaniu w ramach przypisanych kompetencji, lecz na czynnościach związanych z udzielaniem informacji publicznej” (wyroki NSA z dnia 5 września 2013 r. I OSK 953/13, I OSK 866/13, I OSK 865/13); „proces powstawania informacji (przetworzonej) skupia podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej na jej wytworzeniu dla wnioskodawcy, odrywając go od przypisanych mu kompetencji i zadań, toteż ustawodawca zdecydował, że proces wytworzenia nowej informacji w oparciu o posiadane dokumenty obwarowany będzie koniecznością wykazania, że jej udostępnienie jest szczególnie istotne dla interesu publicznego” (por. wyrok NSA z dnia 9 października 2010 r., I OSK 1737/12);
  - może być jakościowo nową informacją, nieistniejącą dotychczas w przyjętej ostatecznie treści i postaci, chociaż jej źródłem są materiały znajdujące się w posiadaniu podmiotu zobowiązanego (por. wyrok NSA z dnia 28 kwietnia 2016 r., I OSK 2658/14; wyrok NSA z dnia 5 stycznia 2016 r., I OSK 33/15);
  - nie musi być wyłącznie wytworzoną rodzajowo nową informacją – „informacja przetworzona obejmuje dane publiczne, które co do zasady wymagają dokonania stosownych analiz, obliczeń, zestawień statystycznych, ekspertyz, połączonych z zaangażowaniem w ich pozyskanie określonych środków osobowych i finansowych organu, innych niż te wykorzystywane w bieżącej działalności. Uzyskanie żądanych przez wnioskodawcę informacji wiązać się zatem musi z potrzebą ich odpowiedniego przetworzenia, co nie zawsze należy utożsamiać z wytworzeniem rodzajowo nowej informacji. Przetworzenie może bowiem polegać np. na wydobyciu poszczególnych informacji cząstkowych z posiadanych przez organ zbiorów dokumentów (które to zbiory mogą być prowadzone w sposób uniemożliwiający proste udostępnienie gromadzonych w nich danych) i odpowiednim ich przygotowaniu na potrzeby wnioskodawcy. Tym samym również suma informacji prostych, w zależności od wiążącej się z ich pozyskaniem wysokości nakładów, jakie musi ponieść organ, czasochłonności, liczby zaangażowanych pracowników – może być traktowana jako informacja przetworzona (zob. np. wyrok NSA z dnia 5 marca 2015 r., I OSK 863/14; wyrok NSA z dnia 4 sierpnia 2015 r., I OSK 1645/14; wyrok NSA z dnia 9 sierpnia 2011 r., I OSK 977/11);

- której przygotowanie jest zdeterminowane szerokim zakresem (przedmiotowym, podmiotowym, czasowym) wniosku, wymagającym zgromadzenia i przekształcenia (zanonimizowania i usunięcia danych objętych tajemnicą prawnie chronioną) znacznej ilości dokumentów – „informacja przetworzona w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej to nie tylko taka, która powstaje w wyniku poddania posiadanych informacji analizie albo syntezie i wytworzenia w taki właśnie sposób nowej jakościowo informacji (...)”; w pewnych wypadkach szeroki zakres wniosku, wymagający zgromadzenia i przekształcenia (zanonimizowania i usunięcia danych objętych tajemnicą prawnie chronioną) wielu dokumentów, może wymagać takich działań organizacyjnych i angażowania środków osobowych, które zakłócają normalny tok działania podmiotu zobowiązanego i utrudniają wykonywanie przypisanych mu zadań. Informacja wytworzona w ten sposób, pomimo że składa się z wielu informacji prostych będących w posiadaniu organu, powinna być uznana za informację przetworzoną, bowiem powstały w wyniku wskazanych wyżej działań zbiór nie istniał w chwili wystąpienia z żądaniem o udostępnienie informacji publicznej (zob. np. wyroki NSA: z dnia 2 października 2014 r., I OSK 140/14; z dnia 21 września 2012 r., I OSK 1477/12, LEX nr 1264566; z dnia 9 sierpnia 2011 r., I OSK 792/11, LEX nr 1094536; z dnia 8 czerwca 2011 r., I OSK 426/11, LEX nr 1135982; z dnia 17 października 2006 r., I OSK 1347/05, LEX nr 281369).

Jak wskazywano powyżej, uzyskanie informacji wnioskowanych przez Stronę, tj. listy podmiotów, które otrzymały od Narodowego Banku Polskiego dofinansowanie w latach 2018 i 2019, wraz ze wskazaniem: 1) Pełnej nazwy podmiotu, który otrzymał dofinansowanie. 2) Celu, na jakie środki dofinansowanie zostało przyznane. 3) Wysokości przyznanego dofinansowania, wiąże się dla Organu z podjęciem szeroko zakrojonych działań, wymagających ponadstandardowego nakładu sił i środków, wykraczających poza ustawowe kompetencje NBP. Opisany przez Organ proces przygotowania tego zestawienia odpowiada wszystkim kryteriom wskazanym w ww. wyroku NSA z dnia 21 października 2016 r. (sygn. akt I OSK 446/15). Tym samym, informacje żądane przez Stronę stanowią informację publiczną przetworzoną.

W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że fakt, iż do uwzględnienia wniosku o udostępnienie informacji publicznej konieczne jest wytworzenie z posiadanych informacji prostych informacji przetworzonej, uruchamia postępowanie polegające na ustaleniu czy wnioskodawca spełnia przesłankę wskazaną w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. warunkującą uzyskanie informacji publicznej przetworzonej (por. wyrok NSA z 8 lutego 2011 r., I OSK 1938/10). Powinność wykazania szczególnie istotnego interesu publicznego spoczywa w głównej mierze na autorze wniosku o udzielenie informacji przetworzonej (w myśl zasady koniecznego współdziałania organu i podmiotu ubiegającego się o załatwienie sprawy w określony sposób). Niewskazanie tej przesłanki nie oznacza

jednak, iż organ jest całkowicie zwolniony z obowiązku jej badania. Możliwa jest bowiem sytuacja, w której z pewnych względów, wnioskodawca nie może sam wykazać interesu publicznego, choćby z tego powodu, że ów interes jest obiektywnie trudny dla niego do uchwycenia, lecz istnieje, bądź jego wykazanie, z uwagi na oczywistość, jest zbędne (zob. np. wyrok NSA z dnia 5 marca 2015 r., I OSK 865/14).

W rozpatrywanej sprawie Strona nie wykazała, że udostępnienie wnioskowanej informacji jest szczególnie istotne dla interesu publicznego. Takiej przesłanki nie stwierdził również Organ w toku przeprowadzonego przez siebie postępowania. Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 10 czerwca 2014 r. (I OSK 8/14), nie ulega wątpliwości, że pojęcie interesu publicznego obejmuje interes ogółu (określonej wspólnoty), a nie jedynie interesy indywidualne. Każde działanie w interesie ogółu jako określonej wspólnoty publicznoprawnej jest zatem działaniem w interesie publicznym, a wobec tego działanie „szczególnie istotne” musi charakteryzować się dodatkową kwalifikacją z punktu widzenia interesu ogółu. W wyroku z dnia 5 marca 2015 r. (I OSK 865/14) Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że pojęcie „szczególnie istotnego interesu publicznego” jest znaczeniowo węższe od funkcjonującego w powszechnym użyciu pojęcia interesu społecznego. W orzecznictwie wskazuje się także, że interes publiczny odnosi się w swej istocie do spraw związanych z funkcjonowaniem Państwa oraz innych ciał publicznych jako prawnej całości, zwłaszcza, jeżeli związane jest ono z gospodarowaniem mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Działanie wnioskodawcy nie tylko w interesie indywidualnym, lecz dla – jak wskazała Strona – „zapewnienia przejrzystości działań instytucji publicznych i umożliwienia społecznej kontroli ich działalności” nie jest samoistnie wystarczające dla przyjęcia „szczególnej istotności dla interesu publicznego” takiego działania.

Wnioskodawca żądający informacji publicznej przetworzonej, dla jej uzyskania powinien wykazać nie tylko, że jest ona ważna dla dużego kręgu potencjalnych odbiorców, ale również, że jej uzyskanie stwarza realną możliwość wykorzystania uzyskanych danych dla poprawy funkcjonowania organów administracji i lepszej ochrony interesu publicznego (zob. np. wyroki NSA: z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. akt I OSK 1870/10, z dnia 17 maja 2012 r., I OSK 416/12, z dnia 10 czerwca 2014 r., I OSK 8/14). Przesłankę „szczególnej istotności dla interesu publicznego” należy przy tym rozumieć w ten sposób, że to sam wnioskodawca musi mieć obiektywną możliwość spowodowania zmiany stosowanej praktyki przez organy administracji publicznej. Skuteczne działanie w granicach interesu publicznego wiąże się zatem z możliwością realnego wpływania na funkcjonowanie określonych instytucji państwa w szerokim tego słowa znaczeniu. W konsekwencji, charakter czy też pozycja podmiotu, który występuje z żądaniem udzielenia informacji publicznej przetworzonej, a zwłaszcza realne możliwości przyszłego wykorzystania przez ten podmiot tak uzyskanych danych, ma wpływ na ocenę istnienia szczególnie istotnego interesu publicznego uzasadniającego udzielenie mu

żądanych informacji. Przykładem w tym zakresie może być np. poseł lub senator zasiadający w komisji ustawodawczej, mający możliwość kształtowania uchwalanych przepisów prawa, organizacja zawodowa lub społeczna mogąca realnie wpłynąć na funkcjonowanie organu np. poprzez realne przeprowadzenie obywatelskiej inicjatywy ustawodawczej. Podmioty te w swoim codziennym działaniu mają rzeczywistą możliwość wykorzystywania uzyskanych przetworzonych informacji publicznych w celu „usprawnienia” funkcjonowania odpowiednich organów (wyrok NSA z dnia 5 marca 2015 r., I OSK 865/14). W powyższym kontekście Organ stoi na stanowisku, że ani cele działania Strony, określone w „Statucie Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska”, ani charakter działalności statutowej Strony, nie uzasadniają twierdzenia, że Strona posiada realną możliwość wykorzystania żądanej informacji publicznej dla poprawy funkcjonowania państwa i jego organów, w szczególności NBP.

Dodatkowo należy wskazać, że zgodnie z poglądem Naczelnego Sądu Administracyjnego, wyrażonym w wyroku dnia 5 marca 2015 r. (I OSK 865/14), nawet jeżeli żądane dane można uznać za – ogólnie rzecz ujmując – istotne dla interesu publicznego, to w wyniku np. zestawienia kosztów ich wytworzenia, a przede wszystkim potrzeby ich pozyskania, nie będą miały szczególnie istotnej wartości dla wskazanego interesu publicznego. Przetworzenie tych informacji i trud z tym poniesiony, nie przełoży się bowiem na wskazywane przez ustawodawcę ulepszenie działania organu. Uzyskanie przetworzonej informacji publicznej wiąże się z poniesieniem określonych środków, zwłaszcza finansowych i organizacyjnych, często trudnych do pogodzenia z bieżącymi działaniami konkretnych organów. W związku z tym udzielanie informacji publicznej przetworzonej podmiotom, które nie zapewniają, iż zostanie ona wykorzystana w celu usprawnienia funkcjonowania danego organu państwa przemawia za przyjęciem, iż po ich stronie nie występuje szczególnie istotny interes publiczny uzasadniający udzielenie im żądanej przetworzonej informacji publicznej.

Na gruncie przywołanych poglądów judykatury Organ stwierdził, że stanowisko zajęte przez Stronę w toku postępowania nie uzasadnia twierdzenia, że działanie Strony jest „szczególnie istotne” dla interesu publicznego, a tym bardziej, że Strona posiada realną możliwość wykorzystania żądanych informacji w celu usprawnienia funkcjonowania Organu lub innych organów publicznych.

Wobec braku przesłanki udostępnienia informacji przetworzonej zachodzi ustawowa przesłanka ograniczenia prawa do informacji publicznej. Tym samym należało orzec jak w sentencji.

W toku postępowania o udzielenie informacji stanowisko zajęły następujące osoby:

- 1) Magdalena Daniluk – Dyrektor Departamentu Rozliczeń Gospodarki Własnej,
- 2) Bernard Smykla – Zastępca Dyrektora Departamentu Prawnego.

Pouczenie:

Strona niezadowolona z decyzji może, w terminie 14 dni od daty jej doręczenia, zwrócić się do Prezesa Narodowego Banku Polskiego z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, zgodnie z art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Po wyczerpaniu wyżej wymienionego trybu, na podstawie art. 50 § 1, art. 52 § 1 i 2, art. 53 § 1 i 4 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935, z późn. zm.), Strona może wnieść skargę na decyzję Prezesa Narodowego Banku Polskiego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Narodowego Banku Polskiego, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia decyzji.

Na podstawie art. 52 § 3 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie również wtedy gdy nie skorzystała z prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Narodowego Banku Polskiego w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji Stronie.

Na podstawie art. 230 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), od skargi na decyzję Prezesa Narodowego Banku Polskiego pobiera się wpis stały w wysokości 200,00 zł.

Na podstawie art. 243 i nast. ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Stronie może być przyznane na jej wniosek prawo pomocy, które obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Wniosek o przyznanie prawa pomocy jest wolny od opłat sądowych. Wniosek ten składa się na urzędowym formularzu, według wzoru ustalonego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępniania urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu

przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz. U. z 2021 r. poz. 1451).

Niezależnie od powyższych uprawnień, zgodnie z art. 127a § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, strona, w ciągu 14 dni od daty doręczenia decyzji, ma prawo do zrzeczenia się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Z dniem doręczenia Prezesowi Narodowego Banku Polskiego oświadczenia o zrzeczeniu się przez stronę prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza brak możliwości zaskarżenia decyzji do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Nie jest możliwe skuteczne cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

z upoważnienia Prezesa
Narodowego Banku Polskiego
Zastępca Dyrektora Departamentu Generalnego

Otrzymują:

- 1) Stowarzyszenie Sieć Obywatelska Watchdog Polska;
- 2) a/a.